

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/67/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116203324
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8116203324.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobcov: 1. O. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., P. mieru XX, 2. L. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., P. mieru XX, v konaní právne zastúpení JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s., IČO: 31 320 155, Mlynské nivy 1, Bratislava, v konaní právne zastúpený Advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Kýčerského 7, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.887,86 eur, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 21. januára 2019 č.k. 25C/54/2016-136 takto jednohlasne

rozhodol:

Mení rozsudok tak, že žalovaný je povinný vydať žalobcom bezdôvodné obohatenie vo výške 1887,86 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1887,86 eur od 27.2.2016 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobcom sa priznáva nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že

„I. žalobu zamieta,

II. žalobcovia sú povinní zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, vo výške, ktorá bude presne vyčíslená osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanovením § 2 písm. b), § 3 odsek 1, 2, § 4 odsek 1, 2, 3 a 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej inšpekcii, účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon 258/2001 Z.z.“), § 100 odsek 1, §107 odsek 1, 2, § 451 odsek 1, 2, § 456 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, (ďalej len „Občiansky zákonník“). Trovy konania právne odôvodnil podľa ustanovenia § 255 odsek 1, § 262 odsek 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa svojou žalobou podanou na tunajšom súde dňa 18.02.2016 domáhali voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1 887,86 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1 887,86 eur, odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému, do zaplatenia. Zároveň žiadali priznať náhradu trov konania. Žalobcovia

svoj návrh odôvodnili tým, že dňa 27.08.2008 uzatvorili so žalovaným HypoPôžičku č. U XXXXX-XX. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 20 321,32 eur s ročnou úrokovou sadzbou 7,20 % a ďalšími parametrami, ktoré boli uvedené v zmluve. Žalobcovia majú za to, že poskytnutá pôžička mala formu spotrebiteľského úveru a zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z tohto dôvodu je zmluva o spotrebiteľskom úvere bezúročná a bez poplatkov a na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške rozdielu medzi čerpanými finančnými prostriedkami a vyplatenými finančnými prostriedkami. Požadovaná suma bezdôvodného obohatenia je rozdielom medzi tým, čo z tejto zmluvy žalobcovia zaplatili (21 804,21 eur) a finančnými prostriedkami, ktoré zo zmluvy o úvere HypoPôžička č. U XXXXX-XX vyčerpali (19 916,35 eur). Žalobcovia uvádzali, že časť zaplatenej sumy, a to vo výške 20 253,69 eur, platili zo zmluvy o poskytnutí úveru HypoPôžička č. U XXXXX-XX zo dňa 24.06.2009. Formou splátok uhradili sumu 1 550,52 eur.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Uviedol, že zákon o spotrebiteľských úveroch sa na tento právny vzťah nevzťahuje, keďže tu išlo o poskytnutie úveru nad sumu 20 000 eur, a teda ani zmluva nemusela mať náležitosti podľa tohto zákona. Napriek tomu žalovaný má za to, že uzatvorená zmluva o HypoPôžičke obsahuje všetky náležitosti tak, že vyhovuje aj zákonu č. 258/2001 Z. z. Poukázal na to, že rozpis splátok, na ktorého absenciu žalobcovia poukazujú, nie je potrebný, o čom už rozhodol aj Najvyšší súd SR (rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018 a 5Cdo/132/2017 zo dňa 29.10.2018). V prípade, že sa súd stotožní s právnym posúdením veci v súlade s právnym názorom žalobcov, žalovaný vzniesol námietku premlčania tvrdiac, že prezumpcia úmyselného zavinenia žalovaného týkajúca sa získania bezdôvodného obohatenia je absurdná a viedla by k neudržateľným dôsledkom, a to tým, že

- nevyvrátiteľná zákonná domnienka o znalosti vyhlásených všeobecných záväzných právnych predpisov zakotvená v § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. by bola zbytočná, keďže každé porušenie zákona by bolo úmyselné,
- § 16 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona zakotvujúci právnu definíciu nedbanlivostného zavinenia je obsolentnou právnou normou,
- právna teória zodpovednostných vzťahov nie len v súkromnom práve no i v práve verejnom, by v rámci zavinenia mohla uvažovať už snáď len o úmysle páchatel'a civilného, trestného, správneho, či iného deliktu. Žalovaný zároveň poukázal na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici, uznesenie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 a uznesenie Ústavného súdu SR III.ÚS/448/2017-11 zo dňa 04.07.2017, ktoré odmietajú prezumpciu úmyselného zavinenia dodávateľa. Taktiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.01.2018, ktorým bolo odmietnuté dovolanie spotrebiteľky v obdobnej veci, keď súdy zamietli jej žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby. Dovolanie žalobkyne ako spotrebiteľky bolo odmietnuté pre jeho neprípustnosť, keďže právna otázka, ktorú nastolila odvolateľka ohľadom posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, bola už dovolacím súdom vyriešená v rozhodnutí 1Cdo/67/2011. V zmysle rozhodnutia 1Cdo/67/2011 to, kedy sa oprávnený dozvedel, ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. V predmetnej veci Najvyšší súd SR vyslovil záver, že viazať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby odo dňa, kedy sa žalobkyňa od svojho právneho zástupcu dozvedela o tom, že povinný sa mal na jej úkor obohatiť a kedy žalobkyňa svojmu právnenému zástupcovi udelila plnú moc na zastupovanie, aj za situácie, že v osobe žalobkyne nejde o právne znalú osobu, je neprimeranou ochranou práva, vybočujúcou z účelu a právneho významu ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Informovanie klienta advokátom v rámci právnej rady o existencii (neexistencii) porušenia práva je bezpochyby momentom, kedy sa oprávnená dozvedela, ako takýto jej nárok, vyplývajúci z existujúcich skutkových okolností možno právne kvalifikovať, čo nie je pri posudzovaní okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, sú uvedené priamo v zákone (vo vzťahu k prejedávanému prípadu zákon č. 258/2001 Z. z.). Žalovaný poukázal na to, že rozsudok Krajského súdu v Prešove, ktorý sa zaoberal desaťročnou premlčacou lehotou, nie je možné na túto vec použiť, keďže vychádza z iného skutkového a právneho stavu.

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením so zmluvou o poskytnutí úveru „HypoPôžička“ č. U XXXXX-XX zo dňa 27.08.2008, výpisom z účtu, ako aj ďalším spisovým materiálom a dňa 13.10.2016 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia. Krajský

súd v Prešove uznesením č. k. 8Co/24/2017-101 zo dňa 20.02.2018 rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd v odôvodnení mimo iného uviedol, že treba prisvedčiť žalobcom v tom smere, že údaje uvedené v bode B zmluvy o úvere, označené ako „Čiastka B Úveru vo výške 404,97 eur“, nemožno považovať za úver poskytnutý žalobcom ako dlžníkom. Uvedená suma nebola nikdy prevedená na účet žalobcov a nikdy s uvedenou sumou nedisponovali. V uvedenom prípade ide len o poplatok za poskytnutie úveru, ktorý nie je zahrnutý do celkovej výšky poskytnutého úveru. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie vyhodnotiť nárok žalobcov s ohľadom na zákon o spotrebiteľských úveroch.

6. Po vrátení veci a doplnení dokazovania súd prvej inštancie zistil skutkový stav, podľa ktorého žalobcovia dňa 27.08.2008 uzatvorili so žalovaným HypoPôžičku č. X. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 20 321,32 eur s ročnou úrokovou sadzbou 7,20 %, RPMN 7,81,% a priemernou RPMN 8,61 %. Celkové náklady dlžníka predstavovali 38 637,72 eur. Mesačná splátka bola 172,28 eur, dátum prvej splátky 20.10.2008, počet splátok 240 a dátum poslednej splátky 20.09.2028. Žalobcom bol poskytnutý úver v celkovej výške 20 321,32 eur, pričom časť „A“ vo výške 19 916,35 eur bola prevedená na osobný účet žalovaných a časť „B“ vo výške 404,97 eur slúžila na úhradu výdavkov sprostredkovateľa Consumer Finance Holding, a. s. Žalobcovia predložili prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 20.10.2015. Podľa tohto prehlásenia ich v združení mali informovať o náležitostiach spotrebiteľských zmlúv, o neprimeraných odplatách a úrokoch, o rozhodnutiach súdov a o ďalších skutočnostiach, všeobecne bez konkretizácie k akejkoľvek zmluve. Žalobcovia uviedli, že úmysel žalovaného získať na ich úkor bezdôvodné obohatenie je daný tým, že úverovú zmluvu uzatvoril s cieľom získať odplatu vo forme úrokov, prípadne poplatkov. Žalovaný ako obchodník profesionál vie, aké náležitosti má zmluva obsahovať. Ak však zákonné náležitosti zmluva nemá, konal tak obchodník úmyselne, s cieľom hlavnou zmluvou získať nezákonnú odplatu. Žalovaný teda chcel uzatvoriť vadnú zmluvu, ktorú sám vytvoril. So spotrebiteľom takúto vadnú zmluvu uzatvoril, aj keď vedel, že je vadná, avšak napriek tomu prijal od spotrebiteľa platby, o ktorých vedel, že mu nepatria a prijímal ich v rozpore so zákonom, ako bezdôvodné obohatenie na úkor spotrebiteľa. Žalobcovia tu tak videli dôvod na aplikáciu 10-ročnej premlčacej lehoty. Iné dôkazy o úmysle žalovaného žalobcovia neprodukovali. Žalovaný vzniesol námietku premlčania. Súd teda prioritne zisťoval, či nárok žalobcov nie je premlčaný. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia nijako nepreukázali úmysel žalovaného obohatiť sa na ich úkor. Prezumpcia úmyslu vzhľadom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 nestačí. Konštrukcia žalobcov o priamom úmysle zo strany žalovaného je absolútne nelogická, pretože žalobcovia spolu so žalovaným uzatvárali Hypopôžičku pri primeraných úrokových sadzbách a zo strany žalovaného tu teda nebol dôvod nedodržať zákon a ani úmyselne sa na úkor žalobcov bezdôvodne obohatiť, ale uzatvoriť riadnu zmluvu a získať odplatu za poskytnuté finančné prostriedky, aká mu patrí. Súd zároveň poukázal na to, že vo vzťahu k absencii rozpisu splátok, súd nevidel dôvod k tomu, aby zmluva mala byť bezúročná a bez poplatkov. S poukazom na tieto skutočnosti potom súd žalobu zamietol, keďže nárok žalobcov je premlčaný v trojročnej objektívnej premlčacej lehote. Žalobcovia uzatvorili zmluvu dňa 27.08.2008. Posledná platba zo strany žalobcov bola uskutočnená dňa 24.06.2009, keď zmluvou o poskytnutí úveru Hypopôžička U XXXXX-XX splatili celý svoj peňažný záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere. Objektívna premlčacia lehota tak žalobcom uplynula 24.06.2012. Žaloba bola podaná až dňa 18.02.2016. Žalobcom uplynula aj subjektívna lehota. Konzultácia s občianskym združením je pre posúdenie momentu vzniku vedomosti žalobcov o možnom vzniku bezdôvodného obohatenia právne irelevantná. Súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/169/17 zo dňa 10.01.2018, ktorým bolo odmietnuté dovolanie spotrebiteľky v obdobnej veci, keď súdy zamietli jej žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby. Dovolanie žalobkyne ako spotrebiteľky bolo odmietnuté pre jeho neprípustnosť, keďže právna otázka, ktorú nastolila odvolateľka ohľadom posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, bola už dovolacím súdom vyriešená v rozhodnutí 1Cdo/67/2011. V zmysle rozhodnutia 1Cdo/67/2011 to, kedy sa oprávnený dozvedel, ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. V predmetnej veci Najvyšší súd SR vyslovil záver, že viazať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby od dňa, kedy sa žalobkyňa od svojho právneho zástupcu dozvedela o tom, že povinný sa mal na jej úkor obohatiť a kedy žalobkyňa svojmu právnenému zástupcovi udelila plnú moc na zastupovanie, aj za situácie, že v osobe žalobkyne nejde o právne znalú osobu, je neprimeranou ochranou práva, vybočujúcou z účelu a právneho významu ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Informovanie klienta advokátom v rámci právnej rady o existencii (neexistencii) porušenia práva je bezpochyby momentom, kedy sa oprávnená dozvedela, ako takýto

jej nárok, vyplývajúci z existujúcich skutkových okolností možno právne kvalifikovať, čo nie je pri posudzovaní okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov sú uvedené priamo v zákone (vo vzťahu k prejedávanému prípadu zákon č. 258/2001 Z. z.). Žalobcovia skutkové okolnosti zistili splatením úveru 24.06.2009 a od nasledujúceho dňa im začala plynúť dvojročná subjektívna lehota, ktorá uplynula dňa 25.06.2011. Na záver súd ešte dodal, že požiadavka žalobcov na rozpis jednotlivých splátok úveru na istinu, úrok a poplatky je právne nepodložená, čo už opakovane konštatoval Najvyšší súd SR a pred ním tiež Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí vo veci C-42/15 z 09.11.2016 Home Credit Slovakia a. s. proti G. N.. Bez vplyvu na relevanciu právnych záverov uvedených súdov je pritom skutočnosť, že tieto vychádzali z výkladu príslušného ustanovenia nachádzajúceho sa v ust. § 9 ods. 2 písm. k) neskoršieho zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko predmetné ustanovenia má identickú formuláciu ako ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, za ktorého účinnosti bola zmluva o úvere uzavretá. Z konštantnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR je pritom zrejmé, že v problematike tzv. „rozpisu splátok“ už došlo k jej uzavretiu s jednoznačným a jasným záverom, v zmysle ktorého rozpis jednotlivých splátok úveru nie je nutný a takýto výklad príslušného zákonného ustanovenia nie je konformný so znením Smernice EP a Rady 2008/48/ES. Príslušná smernica kladie požiadavku na uvádzanie údaju o výške, počte a frekvencii splátok. Najvyšší súd SR vo vyššie citovanom uznesení dospel k záveru, že eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný - v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy výška alebo počet, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Závery rozhodnutí Súdneho dvora EÚ sú pre vnútroštátne súdy relevantné a záväzné, a teda vyššie poukazované rozsudky Najvyššieho súdu SR je potrebné vykladať pri eurokonformnom výklade vnútroštátneho práva. Vnútroštátny súd má povinnosť zabezpečiť plnú účinnosť práva Európskej únie pri rozhodovaní sporu, pričom dokonca nemôže uplatniť ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré by boli v rozpore s právom EÚ (viď napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-555/07, body 48, 51). Národný súd aplikujúci vnútroštátne právo a najmä tie ustanovenia, ktoré boli prijaté špeciálne na účely splnenia požiadaviek smerníc, je povinný v súlade s článkom 249 ods. 3 ZES v čo možno najväčšej možnej miere vykladať vnútroštátne právo v zmysle textu a účelu smernice, aby dosiahol výsledok ustanovený smernicou. Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s komunitárnym právom je inherentná systému, ktorý vytvára Zmluva o založení ES, pretože umožňuje národnému súdu pri riešení sporov zabezpečiť v rámci svojich právomocí plnú účinnosť komunitárneho práva (rozhodnutie z 15.05.2003 vo veci C-160/01). Súd sa teda v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného a žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

7. Proti rozsudku podali žalobcovia odvolanie včas. Navrhli rozsudok zmeniť, žalobe vyhovieť a priznať náhradu trov konania v celom rozsahu. Namietali, že súd prvej inštancie s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 neaplikoval na vec desaťročnú premlčaciu dobu. Uvedli, že z citovaného rozhodnutia vyplývajú usmernenia, čo je potrebné dokázať, aby o úmyselné bezdôvodné obohatenie išlo a to v tom zmysle, že na to, aby išlo o úmyselné obohatenie je potrebné k všeobecným skutočnostiam o profesionálnom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia, aplikujúc analógiu trestného práva hmotnoprávneho pri právnom posúdení zavinenia. Ak Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1Cdo/238/2017 konštatuje, že na preukázanie úmyslu obchodníka nestačia samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom postavení, tak práve v intenciách záverov uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je samotným konaním žalovaného dokázaný priamy úmysel, bezdôvodne sa obohatiť, a to jeho konaním po uzatvorení vadnej zmluvy, prijatím každej jednej splátky, po tom, čo vrátili reálne poskytnutú sumu. Podľa odvolateľov objektívna premlčacia doba na premlčanie bezdôvodného obohatenia začína plynúť prijatím každej takej nedôvodne prijatej platby od momentu, keď ju veriteľ od spotrebiteľa prijal. Konanie subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje spotrebiteľské úvery, na základe vadných zmlúv, sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu sa tým, že nedáva svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom. Doba, počas ktorej žalovaný poskytuje úvery a ich množstvo, vylučujú inú možnosť, ako tú, že žalovaný sa na úkor spotrebiteľov obohacuje úmyselne a nejde o náhodné jednorazové nebanlivostné zlyhanie. Zdôraznil, že veriteľ sám pripravuje takéto neplatné úverové zmluvy alebo bezúročné, bezpoplatkové úvery. K

zamietnutiu žaloby z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby uviedli, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného. Zákon vyžaduje dokonanie stavu vedomia oprávneného, reálnym nadobudnutím vedomostí o definovaných skutočnostiach. Nestačí teda možnosť, či pravdepodobnosť získania tejto vedomosti, oprávnený musí uvedenými vedomosťami reálne disponovať. Vedieť komu žalobcovia zaplatili, kedy a koľko neznamena, že vedia, že platili nedôvodne, že sa veriteľ na ich úkor bezdôvodne obohatil. Zákon na začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby nevyžaduje, aby spotrebiteľ získal len vedomosť o kvantite týchto skutočností, že sa stali, ale aj o ich kvalite, že došlo k porušeniu práva a k bezdôvodnému obohateniu a že môže podať žalobu. Podľa odvolateľov, na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je irelevantná vedomosť o tom, že niečo objektívne existuje, podstatná je vedomosť o tom, čo to čo existuje je, poznanie, vedomosť, to je podstata subjektívnej premlčacej doby, a to bez ohľadu na poznanie právnej kvalifikácie právneho vzťahu, ktorý laik, nie právnik spravidla nepozná a ani poznať nepotrebuje a ani nie je potrebné, aby ktokoľvek oprávnenému právu kvalifikáciu právneho vzťahu vysvetľoval. K rozpisu splátky podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) uviedli, že tento zákon ani Smernica Európskeho parlamentu a Rady ES 48/2008, ani rozsudok Európskeho Súdneho dvora EÚ, vo veci C-42/15, ani judikatúra k zák. č. 129/2010 Z. z. sa tejto veci netýka. V súdnej veci ide o úver podľa zák. č. 258/2001 Z. z., na ktorý sa vzťahuje Smernica Rady 87/102/EHS, ktorá nevyžadovala plnú harmonizáciu. Poukázali na unesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/13/2018 zo dňa 28.6.2018 a v celom rozsahu sa stotožňujú s uvedenou právnou argumentáciou. K uvedenému dodali, že je právne nerozhodné, že smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, z 23.4.2008, už bola prijatá, nakoľko do nášho právneho poriadku bola prebratá až od účinnosti zák. č. 129/2010 Z. z., preto sa účinky jej plnej harmonizácie nijakým spôsobom nemôžu dotýkať zák. č. 258/2001 Z. z. a úverových zmlúv, podľa zák. č. 258/2001 Z. z., uzatvorených. Podľa ich názoru napriek poukazovaniu súdu prvej inštancie na Smernicu a predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, Zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 tohto Zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

8. K odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že z dôvodu hospodárnosti nebude opakovať argumentáciu svojej procesnej obrany, a odkázal na podania spoločnosti, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok vo výroku ako vecne správny, a aby zaviazal žalobcov na náhradu trov odvolacieho konania vrátane trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní § 34 C.s.p., vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je opodstatnené.

10. V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu odôvodnenia rozhodnutia, žalobcovia dňa 27.8.2008 uzatvorili štandardnú formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere v súlade s ustanoveniami v tom čase účinného zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zároveň žalobcovia mali za to, že zmluva o úvere neobsahovala podľa § 4 odsek 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a v zmysle tohto zákona sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. K nepriznaniu uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nedošlo v dôsledku uplynutia subjektívnej premlčacej doby a objektívnej premlčacej doby trojročnej. Skutkové okolnosti zistili podľa odôvodnenia rozhodnutia žalobcovia splatením úveru 24.6.2009 a od nasledujúceho dňa im začala plynúť dvojročná subjektívna doba, ktorá uplynula dňa 25.6.2011. Podľa súdu prvej inštancie žalobcovia nijako nepreukázali úmysel žalovaného obohatiť sa na ich úkor a tak objektívna premlčacia doba im uplynula dňa 24.6.2012. Žaloba bola podaná 18.2.2016. S týmto záverom nie je možné sa stotožniť. Súdom prvej inštancie totiž stotožnil začiatok behu subjektívnej premlčacej doby so začiatkom behu objektívnej premlčacej doby, čo priamo odporuje zákonnej úprave premlčania práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia.

11. Čo sa týka práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, toto podlieha premlčaniu. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne na

sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže prekročiť. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku oprávneného týkajúcu sa jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení a vedomosti o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil.

12. V súvislosti s posudzovaním behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je potrebné zdôrazniť, že žalobcovia vstupovali do zmluvného vzťahu so žalovaným ako so subjektom podnikajúcim v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov v dobrej viere, že žalovaným predložená a vopred pripravená zmluva bude obsahovať všetky náležitosti vyžadované v tom čase účinným zákonom č. 258/2001 Z.z. V čase úhrady poslednej splátky žalobcovia ako priemerní spotrebiteľia nemohli ani len predpokladať, že žalovanému uhrádzali aj peňažné plnenia, na ktoré mu zákonný nárok nevznikol. V reálnom živote totiž bežný spotrebiteľ má vedomosť len o tom, že uzatvoril zmluvu o úvere s veriteľom a že na účet veriteľa má splácať jednotlivé splátky podľa zmluvy.

13. Začiatok subjektívnej premlčacej doby je viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila.

14. Slová „keď sa oprávnený dozvie“, je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa o tom mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť.

15. V prejednávanej veci je nepochybné, že žalobcovia o uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj o povinnostiach zo zmluvy vyplývajúcich, mali vedomosť. Samotná vedomosť o týchto skutočnostiach sama o sebe neznamená aj skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie. Na to, aby bezdôvodné obohatenie vzniklo, je potrebné, aby sa uplatnila fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a na jej uplatnenie je zase potrebné, aby boli splnené presne špecifikované predpoklady vyplývajúce zo zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Na to, aby sa spotrebiteľ skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel by skutočne vedieť, že na ním uzatvorenú zmluvu o úvere sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti vyplývajúca zo zákona. O vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa žalobcovia podľa vlastného vyjadrenia dozvedeli od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v mesiaci september, pričom k tomuto svojmu vyjadreniu predložili aj prehlásenie tohto združenia zo dňa 20.10.2015. Jednanie so združením potvrdili žalobcovia pri svojom výsluchu na pojednávaní konanom dňa 15.10.2018. Pri svojom výsluchu žalobca uviedol, že niekedy v roku 2014 sa manželka dozvedela o Združení na ochranu občana spotrebiteľa HOOS a niekedy v roku 2015 tam išla. Žalobkyňa k tomu uviedla, že po návšteve združenia sa dozvedela informáciu o tom, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, nevedela o aké ide, dali jej kontakt na právneho zástupcu, ktorý ich zastupuje. Vedela len niečo o tom, že zmluva má byť bezúročná a bez poplatkov. Následne na to žalobcovia plnou mocou zo dňa 9.10.2015 splnomocnili svojím zastupovaním JUDr. Igora Šafranka, ktorý vo veci podal žalobu. Bližšie uvedená časová postupnosť jednotlivých krokov žalobcov, súvisiaca s ich snahou získať vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, nasvedčuje tomu, že žalobcovia ešte v roku 2009 vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia nemali.

16. V súvislosti s posudzovaním behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je potrebné zdôrazniť, že žalobcovia vstupovali do zmluvného vzťahu so žalovaným ako so subjektom podnikajúcim v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov v dobrej viere, že žalovaným predložená a vopred pripravená zmluva bude obsahovať všetky náležitosti vyžadované v tom čase účinným zákonom č. 258/2001 Z.z.. V čase úhrady poslednej splátky, žalobcovia ako priemerní spotrebiteľia bez právnického alebo ekonomického vzdelania nemohli ani len predpokladať, že žalovanému uhrádzali aj peňažné plnenia, na ktoré im peňažný nárok nevznikol.

17. Správnym nie je ani tvrdenie o nemožnosti aplikácie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia zmluvy zákon č. 258/2001 Z.z. v ustanovení § 4 ods. 2 upravoval obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S neuvedením niektorých spájal sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V

uzatvorenej zmluve o spotrebiteľskom úvere, ako na to poukázali žalobcovia, neboli uvedené viaceré náležitosti, s neuvedením ktorých bola spojená sankcia v podobe toho, že poskytnutý úver sa považoval za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy nemôže zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahov zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov v rozpore so zákonom nedodrží predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretím zmluvy bez uvedenia týchto náležitostí a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený. Záver o potrebe aplikácie 3-ročnej premičacej doby upravenej v ustanovení § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a teda je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Navyše odporuje aj rozhodovacej praxi Krajského súdu v Prešove prezentovanej množstvom rozhodnutí zdôrazňujúcich potrebu aplikácie 10-ročnej premičacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

18. K otázke členenia splátok na istinu, úroky a poplatky odvolací súd uvádza: Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyžadoval rozčlenenie dohodnutej splátky na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považoval za bezúročný a bez poplatkov.

19. Otázka členenia splátok spotrebiteľského úveru bola upravená v ustanovení § 4 odsek 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť. Vyjadrením slov „sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ mal zákonodarca jednoznačne na mysli členenie jednotlivých položiek, čo vyplýva z jazykového výkladu, ako aj logického výkladu zákona, pričom uvedené bolo potrebné v mnohopočetnej a ustálenej judikatúre, ktorá bola aj v prípade výkladu zákona č. 258/2001 Z.z. teda nielen zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý transponoval Smernicu 2008/48, potvrdená aj Najvyšším súdom SR. Povinnosť rozčlenenia jednotlivých platieb je podporená tiež vetou za bodkočiarkou, kde zákonodarca uviedol dodatočnú povinnosť pre veriteľa a to povinnosť uviesť aj súčet týchto platieb, ak je to možné. Ustanovenie § 4 odsek 2 zákona č. 258/2001 Z.z. bolo následne novelizované zákonom č. 568/2007 Z.z. a to tak, že predmetná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa presúva z písm. a) do písm. i), pričom platilo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonodarca teda slovo „sumu“ nahradil slovom „výšku“ a vypustil požiadavku „uviesť aj súčet týchto platieb, ak je to možné s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť“. Uvedenou novelou zákonodarca neupustil od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru, vypustil len požiadavku na uvedenie súčtu týchto platieb.

20. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

21. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované

do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nespĺnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

22. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

23. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje.

24. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

25. Podľa ustanovenia § 149 C.s.p., prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

26. Podľa ustanovenia § 151 odsek 1 C.s.p., skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

27. Žalobcovia žalobným návrhom žiadali od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1887,86 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1887,86 eur odo dňa

nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému. Suma 1887,86 eur je rozdielom medzi čerpanými finančnými prostriedkami vo výške 19 916,35 eur a zaplatenou sumou žalovanému vo výške 21 804,21 eur. Žalovaný túto výšku bezdôvodného obohatenia počas konania nepoprel, preto odvolací súd považoval túto sumu za nespornú a žalobcom priznal vydanie bezdôvodného obohatenia v tejto sume.

28. Vzhľadom na hore uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovení § 388 a § 390 C.s.p. zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ust. § 396 odsek 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovia majú nárok na náhradu konania v celom rozsahu.

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).